

Havukaisten tiedote

kevät 2019

*Havukais-
postia*

Havukaiset koolle jälleen

Hyvää kevättalvea kaikki Havukaisten sukuseuran jäsenet!

Viime kesänä seura järjesti matkan Viroon ja palaute on ollut pelkästään positiivista. Kiitokset ”Kankaalan Pekalle” huolellisesta matkan valmistelusta. Tässä lehdessä on Pekan kirjoitus matkasta runsaine kuvineen.

Tänä kesänä on vuorossa taas kokoontuminen suukokoukseen. Kokoonnumme tällä kertaa Puumalaan Okkolan matkailutilalle. Varsinainen kokous pidetään ravintola Niinipuussa. Jos tulet omin neuvoin paikalle, osoite on Ylössaarentie 35, Niinisaari, 52200 Puumala. Kiteeltä järjestetään bussikuljetus. Toivon runsasta osanottoa. Puumalassa kehittelemme jälleen vuoden 2020 matkaa. Tulkaahan mukaan Puumalaan ideoidenne kanssa.

Jäsenistömme on pysynyt uskollisena seurallemme, hyvä niin. Esittäisin kuitenkin haasteen uusien jäsenten hankkimiseksi. Jokaisella meillä on varmasti nuorempaa sukua lähipiirissämme. Haastan jokaista jäsentä kutusumaan nuoria mukaan. Uskallanpa ehdottaa; jospa maksaisimme ensimmäisen vuoden uudelle jäsenelle vaikka lahjaksi. Jäsenmaksu on edelleen tasarahan eli kymppin verran, maksu ei rasittane kenenkään kukkaroa. Näin saisimme tuoretta jäsenistöä vanhan aktiivisen jäsenistön kaveriksi.

Toivotan kaikille oikein hyvää kevättä ja aikanaan alkavaa kesää. Tapaamisiin Puumalassa!

Martti Havukainen,
Havukaisten sukuseuran hallituksen puheenjohtaja

Kun minusta tuli Havukainen

Nuorena sanoin kaikille, että en vaihda sukunimeäni, ellei tulevan mieheni sukunimi ole harvinainen ja erityisen kaunis. Tyttönimeni Pakkasvirta on niin harvinainen, että se on kuolemassa sukupuuttoon, enkä halunnut luopua siitä, jotta nimen jatkuminen olisi todennäköisempää, sillä ainoat suvun jatkajat ovat kaksi veljeäni. Mieli kuitenkin muuttui, kun pääsin tutustumaan Havukaisten sukuun.

Tapasin mieheni Laurin Kouvolassa 2010. Tutustuessani Laurin perheeseen, minua kutsuttiin ”perheen kolmanneksi tytöksi” ja koin, että tähän sukuun olisin tervetullut. Kun seurustelu muuttui vakavaksi, keskustelimme useamman kerran siitä, pitäisimmekö omat sukunimemme. Lauri vakuutti, että hän ottaisi minun nimeni, jos en haluaisi siitä luopua, koska hänelle oli tärkeää, että meillä olisi sama sukunimi.

Huomasin kuitenkin, että ajatus ei ollut hänelle mieluinen ja oma suku ja sukunimi olivat tärkeitä. Tässä vaiheessa olin jo kovasti kiintynyt Havukaisiin ja tein päätöksen, että haluan myös kantaa tätä nimeä. Päätökseeni vaikutti nimen historia, sillä haukka on suosikkilintujani ja on hienoa kantaa haukkaa merkitsevää nimeä. Niinpä minusta tuli naimisiin mennessämme rouva Havukainen.

Avioitumisen jälkeen alkoi ajatustyö, sillä uuteen nimeen oli aluksi hankala tottua: tunsin edelleen olevani Sonja Pakkasvirta, ja Sonja Havukainen tuntui joltain ihan toiselta henkilöltä. Toisaalta Havukaisten suvussa oli niin paljon kaikkea mielenkiintoista, että tätä ajatustyötä oli mukava tehdä. Pidin (ja pidän edelleen) erityisen kiinnostavana kertomuksia suvun historiasta, Heinsyrjän Havukaisista ja Kiteestä. Omaa sukuani en ollut koskaan edes erityisemmin tutkinut ja minusta oli mielenkiintoista tutkia Havukaisten sukukirjaa (ja odotan myös edelleen, että pääsisin osallistumaan Havukaisten sukuseuran kokoukseen – olen varmasti koko perheen innokkain tässä asiassa, koska en ollut ennen edes kuullut sukuseurojen kokouksista).

Vuoden 2018 lokakuussa meille syntyi pieni poika, Silas Juho Johannes, ja minusta on hauska ajatella, että hän on nuorin Heinsyrjän Havukainen. Silaksen toiset nimet löytyvät molemmat suvusta: Juho tulee itse asiassa isoveljeltäni, mutta Juho-nimisiä Havukaisia on ollut suvussa lukuisia. Johannes taas on kulkenut isältä pojalle jo useamman sukupolven ajan, sillä sitä kantaa Silaksen isä Lauri ja isoisä Martti, ja sitä kantoi myös isoisoisä Alvi. Pienellä pojallamme on ”Havukaisten otsakurtuksi” kutsumamme kulmien kurtistus ja nyt kun häntä katselen, en voisi kuvitella hänen olevaan mikään muu kuin Havukainen.

Olen siis nykyisin erittäin ylpeä Havukainen ja minulle on kunnia-asia kuulua tähän sukuun. *Sonja Havukainen.*

Kuvassa Sonja Havukainen on noin kolmen kuukauden ikäisen Silas-pojan kanssa.

*Perhepotretissa ovat Sonja Silas ja Lauri.
Yllä on Silas-poika yksin.
Kesällä 2005 paljastettiin Havukaisten
muistokivi Kiteenlahteen. Silloin oli vielä
Alvi-ukkikin mukana. Nyt ukin viitta on
jo Martin (istuu oik.) hartioilla.*

Erilainen Eestin matka

Monet meistä ovat vierailleet usein mm. Tallinnassa, Pärnussa tai Haapsalussa, joten matka sukulaiskansamme maan itäiseen osaan oli todella kiehtova. "Kankaalan Pekka" oli ansiokkaasti varannut kohteet ja palvelut Viron puolelta ja hänen matkakertomuksensa onkin tässä julkaisussa. En tietoisesti pyri toistamaan samoja juttuja, kerron ehkä enemmän kokemuksista ja tunnelmista. Tehtäväni oli lupaukseni mukaisesti huolehtia matkalaisista ja heidän hyvinvoinnistaan. Sain jo hyvän tuntuman

Sillamäen muistomerkki uraanin rikastajille. matkalle lähtijöihin kun suurin osa ilmoittautui puhelimitse ja siinä tarinoidessa tulimme "melkein tutuiksi". Silti mietittyä, kuinka saada viidenkymmenen henkilön joukko luotsattua aikataulullisesti niin ettei mahdotonta kiirettä olisi; bussinkuljettajamme Pekka olikin verraton apu asiassa.

Suurimmat "tuskanhikikarpalot" kuivuivatkin kun kaikki matkalaiset löytyivät sovituilta paikoilta aikataulun mukaisesti, kun onnistuneesti oli seilattu lauttamatka ja Tallinnan satamassa jokainen löytänyt bussiimme, saattoi matka kohti Toilaa alkaa. Toila Spa tarjosi meille majoituspaikan kolmeksi yöksi ja siitä käsin pendelöimme eri tutustumiskohteisiin. Kaikkien alku-, majoitus- ja ruokailurutiinien jälkeen päästiin ihastelemaan ympäristöä. Hotellirakennus on alunperin rakennettu kaivosmiesten parantolaksi ja sittemmin kunnostettu kylpyläksi, josta löytyy monenlaista palvelua ja hoitoa mm. 7 erilaista saunaa. Kylpylän vieressä on upea Oru-puisto, joka on rakennettu alunperin jo 1800-luvun lopussa. Hotelli sijaitsee korkealla rantatörmällä. Tietenkin osan joukosta piti askeltaa jyrkät portaat rannalle. Jos oli oikein onnekas, saattoi rannalta löytää kiviä, joissa on reikiä tai jotkut kivistä ovat fossiileja, joiden sisälle on kivettynyt ötököitä tai kasveja.

Toinen matkapäivämme oli elämyksiä täynnä.

Yli 1000 vuotta sitten syntynyt Tartto on nuorekas hansa-, tiede- ja kulttuurikaupunki. Matkaoppaaltamme saimme tietää, että Tartto on Viron vanhin kaupunki ja se on kehittynyt koko Viron keskukseksi, jossa on 12 korkeakoulua. Oppaan mukaan Tartto on myös ostosparatiisi, tosin siitä emme valitettavasti ennättäneet nauttia. Sen sijaan kaupunkikiertoajelulla oli runsaasti nähtävää ja koettavaa; näimme yliopistoalueen, jossa suomalaisiakin nuoria opiskelee mm. lääkäreiksi. Näimme hassun, väärinpäin rakennetun talon, neuvostoaikaisen entisen lentokentän ja paljon muuta. Ruokailupaikkamme Dorpat-hotellin eteisaulassa nökötti vastassa vanha tuttavuus, pieni punainen auto, Jaltaksikin kutsuttu. Ruoka Dorpatissa oli kyllä muuten moitteetonta, paitsi pientä hankaluutta tuotti erään erityisruokavalion järjestely ennakkoilmoituksesta huolimatta. Asia järjestyi kuitenkin lopulta yhteistyössä ravintolan henkilökunnan kanssa.

Narvan linnan kissanpennulle riitti hellijöitä. Käsin merkattuja tyynyliinoja Kolkjassa.

Loppupäivän kokemukset johdattelivat ajatukset paljolti menneeseen aikaan. Peipsijärvi on Euroopan 5. suurin luonnonjärvi. Sen omaleimaisissa rantakylissä aika tuntuu pysähtyneen. Peipsin rannoille on Venäjältä vallankumouksen alkaessa paennut ns. vanhauskoisia ortodokseja ja rantakylissä onkin useita pieniä toimivia luostareita ja kirkkoja. Yhteen näistä kirkkoista tutustuimme ja saimme aistia mieltä rauhoittavasta tunnelmasta. Tosin ennätin saada paheksuvan heristuksen oppaaltamme kun nappasin kuvan kirkkoa esitelleestä Zoja-tädistä ja kirkon ikonostaasista. Matkamme jatkui rannan tuntumassa varsin hauskaa pikkutietä pitkin "Vanausuliste museumiin", jossa oli näytteillä todella upeita käsitöitä ja muuta vanhaa esineistöä. Kahdenpuolen rantatietä oli pieniä mökkejä joiden pihoilla oli myynnissä niitä kuuluisia sipuleita; tietenkin niitä ostettiin kotiin tuliaisiksi. Saunomaan emme valitettavasti Kolkjassa päässeet, vaikka monessa kodissa "kyly" oli lämpiämässä, vaan matka jatkui kohti uusia nähtävyyksiä ja vihdoin majapaikkaamme Toilaan.

Kolmannen matkapäivämme vierailu aiemmin suljetussa Sillamäen kaupungissa toi mieleen Potemkinin kulissit; rantabulevardi oli rakennettu varsin näyttäväksi. Kaupunki henki kuitenkin vahvasti neuvostoajan tunnelmaa ja Stalinin ajan arkkitehtuuria. Mieleen jäivät niin sodan ajan "hermokeskuksena" toiminut kirkko kuin atomin rakennetta kuvaavaa härveliä käsissään pitelevä patsaskin.

Seuraava kohteemme oli Narva, toisessa maailmansodassa pahoin pommitettu kaupunki. Kiipesimme yhteen kaupungin huomattavimmista matkailukohteista, Narvan linnaan, toiselta nimeltään Hermannin linna. Linnan perustivat tanskalaiset 1270-luvulla Tanskan kuninkaan sijaishallitsijan asuinpaikaksi. Nykyisin siellä on Narvan museo Pitkän Hermannin kahdeksassa kerroksessa. Museo kertoo Narvan loistosta erityisesti Ruotsin vallan ajalta, mutta esillä on myös muistutus neuvostomiehityksen ankaruudesta. Linnan pohjoispuolelta löytyi historiallisiin asuihin pukeutuneita käsityöläisiä pajoissaan. Heidän tuotteitaan oli myös myytävänä. Narvan yliopistoalueella sijaitsevassa Muna Kohvikissa nautitun aterian jälkeen avautuikin meille se odotettu tavaratalotaivas. Matkanjohtajamme unohti sinne kameransa, onneksi se löytyi kaupan neuvonnasta. Loppupäivän kulutimme maaseutukierroksella Pohjois-Viron kylissä ja maisemakohteissa. Erityisesti mieleen jäivät kauniit rakennukset, upeat hiekkarannat ja sotahistorialliset kohteet.

Reikäisiä kiviä löytyi Toilassa merenrannalta. Tartossa oli hassunkurinen ylösalaisin-talo.

Kun kotiinlähtöpäivän aamu koitti, oli matkalaisten joukko hyvissä ajoin pakkaamassa matkalaukkujaan bussiimme. Siispä kotiinpaluu saattoi alkaa kierrellen vielä Viron maaseudulla bussinkuljettaja-Pekan johdolla, käyden myös Tallinnassa tuliaisostoksilla, saapuen autolautalla Helsinkiin ja vihdoinkin bussillamme takaisin kotiin Karjalaan. Tosin osa joukosta hyvästeltiin matkan varrella.

Olen tehnyt useita mukavia matkoja lapsi- ja nuorisoryhmien kanssa, mutta myös tämä matka oli miellyttävä toteuttaa ja antoi monia uusia tuttavuuksia sekä mukavia muistoja. Lämmin kiitos Teille mukana olleille. *Leena Väistö.*

Hellyttävän söötti Zaporozhets pikkuauto tunnettiin aikoinaan Suomessa Jalta-nimisenä. Tämä karamelli oli Tartossa Dorpat-hotellin vitriinikoristeena.

Aimo Turunen muistelee runomitassa:

Halusivat Havukaiset
mielivät he matkallensa
kohti koillista Viroa
tuonne Toilan tanterille.

Seitsemät ois siellä saunat
suolaset ja höyryilevät,
sekä tuiki tavalliset.
Altaitakin hieronnalla
taikka lämpimän lutuset
vesikansan votkistella.

Aamusella aika varhain
Kuski-Pekka kuljetteli
opasteli Neuvos-Pekka.
Leena-rouva lempeästi
supatteli sopivasti
mennessä menomatkalla

Pitkän päivän päätteheksi
tervetulo toivotuksin
suunnistettiin suurukselle
päädyttiinkin päivällisiin.
Suurukset ol suuta myöten
pöperöt pöydässä pätevät.
Ei ollu vajaana vatiset

eikä vellitkään vetiset.

Kaupungeista toiseksi suurin
väeltänsä on Virossa.
Tarton pistivät nimeksi.
Ema-joen kahtapuolen
alkaneet ol asumahan.
Kaupunki on tutuksi tullut
matkalaisille monille.

"Kalamiehen Reetta-rouva"
onneksi ol oppaanamme.
Neuvonikkari noheva
vallen vitsikäs sanoilla
opetellut opaslorut
kaiken kuorman kuultavaksi
kevennykseks' koko sakin.

Heikki Poldma oli oppaamme Kolkjassa.

Liekkö Kolkjasta kotoisin
ollut Heikki oppahamme.
Varsin tomerat tarinat
mukavat ol museossa.

Peipsijärven pientareille
asettunut asumahan
vielä vanhauskoisia
varsin vahva seurakunta.

Kaunis kahvi- ja teepöytä Peipsimaan vierailukeskuksessa.

Onpa heillä hyvä kirkko
ortodoksien oloinen
ikonitkin ikivanhat
kimurantit kirjainmerkit.

Katuvarren "puotipuksut"
näyttävästi näkyville
laittaneet ol laatikkonsa.
Sipulit niin siistittyinä
narutettu niin nätiksi.
Tarkoitettu turistille
ongenkoukuks ostajille.

Ostaja näin onnellinen
sipulsäkin saatua
kiireellä kieseille nosti
makuseksi lihakeiton
taikka vallan viemiseksi.

Nähtäväksi Narvan linnaa
silmäeltiin seuraavaksi.
Näkyi sieltä "vennään viiri"
virran yli vilkaistessa.
Autojono arkenakin
Narva-joen sillan päällä
Venäjälle varttueli,
Ivangrodin livanoille
ehkä vieraaksi menivät
taikka muuten vaan turistiks.

Oli ravintola Muna-Kohvik
lounaspaikka ratkaisuna.
Annokset ol aseteltu
lajiteltu lautaselle
sopivasti suunmakuset.
Kahvit kivasti kupissa
vehnäset vielä paremmat
naposteltiin näppärästi.

Kahvin jälkeen katselimme
"linnaa" aivan autiota.
"Senaatti" ol siinä ollu
mut nyt se tyhjänä tökötti.
Kuitenkin hyvän näköinen
upeana ulkokuori.

Onnistuneet ostosretket
tehtiin vielä Tallinnassa.
Ovi varsin vetävästi
ohjasi olut-tupahan.
Super-Alkon sisuksissa
maistiaiset monenlaiset.
Siiderit ja viinin litkut
siellä maistuivat hyvältä.
Näin ohjasteltiin ostajia
maaniteltiin maksajia.

Matkasta ois muisteluita
vieläkin varsin rutosti
mutta antaa retkeläisten
tarinoita tarkennella
viserrellä viisujansa
kertoella kuulemia
kotimiesten mieliharmiks
huolto-joukkojen huviksi.

Kiitos vielä Kuski-Pekka,
Neuvos-Pekka pakinoista
rupattelust' Leena-rouva.
Kiitos mukana olijat.

Olemme Rantasalmen Havukaisia

Lauri ja lida Havukainen vanhoissa valokuissa.

Lauri Juhana Kallensp. Havukainen s.11.2.1897 Rantasalmella. Puoliso oli Ida Johanna. Perhe muutti Sulkavalle v.1931 . Puumalan Kietävälään muutto tapahtui v. 1938 josta matka jatkui Puumalan Viljakansaarelle 1946. Tässä vaiheessa olivat kaikki neljä lasta: Kaarlo, Kalervo, Raili ja Kalevi, jo syntyneet. Perhe sai sotien jälkeen Viljakansaaresta pika-asutustilan. Tilalla ei ollut yhtään rakennusta eikä viljelyksiä, joten ne raivattiin niin sanotusti täyteen metsään.

Kalervo muutti Australiaan v. 1970. Sitä ennen hän asui kotipaikkansa lähelle rakentamassaan talossa vaimonsa kanssa ja teki metsätöitä. Sitten tuli muutto Helsinkiin v. 1960, jossa hän työskenteli mainostoimiston johtajana. Myöhemmin Kalervo on asunut Australiassa, nyt jo 48 v.

Kalevi muutti Ruotsiin 1960 luvun loppupuolella ja on asunut siellä koko ajan, hänellä on kaksi poikaa ja tytär.

Pertti ja Aila Havukainen istuvat etualalla, Raili ja Markku Kostainen Lappeenrannasta ovat heidän takanaan. Kuva otettiin sukuseuran matkalla muutama vuosi sitten.

Raili avioitui Aatos Kostiaisen kanssa ja he asuivat ensin Lieviskän Heinlahdessa (sekin Puumalaa), josta muuttivat Lappeenrantaan vuonna 1962. Raili asuu nykyisin Lappeenrannassa. Heillä on tytär ja kaksi poikaa.

Kaarlo, vanhin pojista, jäi kotitalalle harjoittaen maa- ja metsätaloutta. Lisäksi hän toimi myös taksiautoilijana. Kaarlolla ja Sannilla on kolme poikaa ja kolme tytärtä: Tapio, Riitta, Pertti, Veli-Matti, Taru ja Anne.

Tapio asuu Ruotsissa perheineen hän on työskennellyt ravintola-alalla. Hänellä on poika ja tytär. Riitta asuu myös Ruotsissa perheineen ja on työskennellyt lastenhoitoalalla.

Tarukin asuu Ruotsissa ja hänkin työskentelee hoitoalalla. Hänellä, kuten sisarellaan, on poika.

Anne, nuorin lapsista, asuu kotipaikkansa lähellä ja hän on myös hoitoalalla. Hänellä on kaksi tytärtä ja poika. Veli-Matti jatkoi tilanpitoa ja taksiautoilua Havukkala-tilalla vanhemman polven väistyttyä eläkepäiville. Hänellä on kaksi poikaa ja tytär.

Pertti asuu Puumalan kirkonkylällä, hänellä on poika ja tytär.

Pertti Havukaisen harrastuksena ovat pahkatyöt. Perheen olohuoneessa Puumalassa niitä voi ihailla.

Havukaisten suvussa on kädentaitajia.

Kalervo hankki elantonsa maalaamalla tauluja ja tekemällä piirustustöitä.

Kalevi on toiminut opettajana puutyöalalla ja itsekin niitä harrastanut.

Pertti harrastaa pahkatöitä ja tekee puusta paljon esineitä. Pertin poika Pasi on myös saanut piirustuksen ja puusta näpräämisen lahjat.

Annen poika Mikael piirtää ja tekee rakennustöitä.

Veli-Matin poika Kaitsu myös piirtää.

Railin poika Seppo kirjoittaa runoja.

Terveisin *Pertti Havukainen*.

[Kun sukokous ensi kesänä on Puumalassa, Pertti Havukainen on tapahtuman paikallinen isäntä.](#)

[Hän johtaa ja opastaa kiertoajelussamme Lietvedentiellä ja upealla Lintusalon saaristoreitillä.](#)

Kokouskutsu

Havukaisten sukuseuran varsinainen sukokokous pidetään lauantaina 3. päivänä elokuuta 2019 alkaen kokouksella klo 12.00

Kokouspaikka on Okkolan Lomamökit, Ravintola Niinipuu, osoite Puumala, Niinisaari. Postiosoite on Ylössaarentie 35, 52200 Puumala

Kokouksen jälkeen on yhteinen lounas samassa huonetilassa. Hinta on 20 euroa ja sen kokousvieras maksaa itse. Lounaan jälkeen lähdemme Puumala-kiertoajelulle. Kiteeltä lähtevä bussikuljetus kiertoajeluineen on sukuseuran jäsenille maksuton.

Tarjoilun mitoittusta varten kokoukseen ja ruokailuun tulevilta pyydetään ennakkoilmoittautumista 15.7.2019 mennessä. Yhteyshenkilö on sukuseuran vpj. Leena Väistö p. 040-514 5926. Muut osoitetiedot löytyvät tämän vihkosen takakannesta.

[Kauempaa saapuvat voivat halutessaan tiedustella majoitusta Okkolan matkailutilan mökkitarjonnasta. Yhteystiedot löytyvät netistä.](#)

Sukukokous alkaa noin klo 13.00 ja käsiteltävinä ovat säännöissä määrättyt asiat. Niihin kuuluvat mm. hallituksen jäsenten vaali (sääntöjen mukaan kaikki ovat samanaikaisesti erovuorossa), tiliasiat sekä jäsenmaksun määrääminen seuraavalle tilikaudelle.

Hallitus odottaa jäseniltä vireää keskustelua ja ohjeita tulevan 2-vuotisjakson toiminnalle. [Sukuseuralla olevia myyntiesineitä voi ostaa kokouspaikalla ja jos sukuseuran jäsenillä on sopivaa esineistöä näyttelyyn ja myyntiin, ne ovat tervetulleita. Kokoustilan yhteyteen järjestetään sopiva paikka niiden esillepanoon.](#)

Tervetuloa kokoukseen!
Havukaisten sukuseura ry

Päivän muu ohjelma, menokuljetus Kiteeltä ja kiertoajelu kokouksen jälkeen:

Sukuseura järjestää kuljetuksen sukkokokoukseen. Bussi lähtee Kiteen ABC:ltä 3.8. aamulla klo 8.30. Menomatalla on tauko Savonlinnan ABC:llä noin klo 10.00 ja myös sieltä voi nousta bussiin.

Kokouksen päätyttyä lähdemme Puumala-kiertoajelulle, jossa meillä on paikallisena oppaana sukuseuramme jäsen Pertti Havukainen. Kohteena on ensin Puumalan saaristoreitti, joka jatkuu kokouspaikaltamme Lintusaloon, Nestori Miikkulaisen maisemiin.

Palaamme sitten Puumalan komean sillan yli kirkonkylään ja otamme kurssin Ristiinan suuntaan. Siellä ovat maisemiltaan kuuluisat Lietveden silta, tanssipaiikka Pistohiekka ja harvinaisen kaunis järvikannaksilla kaarteleva Lietveden maisematie. Kaikkiaan kiertoajelu kestää noin puolitoista tuntia.

Sitten alkaa jo paluumatkamme kohti Savonlinnaa ja Kiteetä. Tavoitteena on ehtiä kotimaisemiin pian klo 18.00 jälkeen.

Tie etelän suunnasta Puumalan kirkonkylään tulee komean, 800-metrinen sillan yli.

Itä-Viro tuli tutummaksi

Havukaisten sukuseura järjesti menneenä kesänä matkan Itä-Viroon. Muutenkin kuuma kesä ei reissun aikanakaan muuttanut tapojaan. Ilmastoidussa bussissa matka silti sujui miellyttävässä viileydessä. Kun matkat molempiin suuntiin tehtiin niin, että niihin kulutettiin vain yksi päivä suuntaansa, matkaan lähdettiin todella varhain.

Saimme käyttöömmme lähes uuden, nykyaikaisesti varustellun bussin.

Osaksi hyvän ennakkotiedottamisen ansiosta bussimme oli täynnä, noin viisikymmentä lähtijää. Oli varhainen maanantaiaamu 6. elokuuta, kun suurin osa porukasta nousi bussiin Kiteellä. Matkan varrelta ja vielä satamassakin saimme lisää matkalaisia. Laivamatka Tallinnaan sujui joutuisasti. Sujuvasti siirryttiin taas bussiin ja suunnattiin matka moottoriliikennetietä pitkin kohti Toilaa, jossa majoituimme kaikki matkan yöpymiset.

Eräs yhteistyökumppanimme oli myyntipäällikkö Kärt Purga Toila Spa:sta. Tässä hän esittelee meille hotellin palveluita.

Aikataulu piti suunnitellusti, perillä olimme jo ennen viittä illansuussa. Nopea majoittuminen, sitten hotellin infoon, jossa meitä jo odotteli suomenkieltä osaava hotellin myyntipäällikkö Kärt Purga. Hänen kanssaanhan useita matkaa koskevia neuvotteluja oli käyty. Nyt hän tutustutti meidät hotelliin, sen kylpylätiloihin ja muuhun palvelutarjontaan. Sitten maistuihin jo päivällinen herkuilla katetuilta tarjoilupöydiltä. Maistui kyllä unikin seuraavana yönä, kun moni meistä oli kotona heräillyt jo kahden maissa edellisenä yönä.

Tiistai 7.8. Tartto, Varnja, Kolkja ja Alatskiven linna

Tiistiaamuun päästiin ja taas matkaan! Nyt suuntana oli Tartto, Viron toiseksi suurin kaupunki ja eräs Euroopan vanhimmista yliopistokaupungeista. Aloimme tulla huomaamaan, kuinka tärkeä asia on matkan hyvä ennakkovalmistelu. Olimme tarkasti ennakolta sopineet kaikki opastukset, ruokailut ja aikataulut. Suurimman osan myös oheispalveluista syntyvistä kustannuksista olimme luottavaisesti maksaneet etukäteen. Mukanaolijat voivat todistaa, että se sujuvoitti vaikkapa aikatauluissa pysymistä merkittävästi.

Ryhmämme on lounaalla Dorpat-hotellin bufee-ravintolassa. Herkkuja oli riittävästi.

Tartossa meitä odotteli Dorpat-hotellin mainio opas Reet Kalamees. Reilu kaksi tuntia kiertoaajelua ja sitten Dorpatin bufee-lounaalle, josta ei vaihtoehtoja tai hyviä makunautintoja puuttunut. Ilman turhaa kiireentohinaa ruokailimme. Kuljettajallamme oli hieno navigaattori, johon oli ohjelmoitu Viron tiestö pieniä kyläiteitä myöten. Siksi olikin helppo osata seuraaviin kohteisiimme Peipsijärven rantamaisemissa. Noin 45 kilometriä ajelimme ja sitten olimmekin jo Varnjan kylässä, vanhauskoisten kirkon vierellä. Iäkäs täti-ihminen, Zoja, kertoi kirkon sisällä ollessamme tuosta 1500-luvulla Venäjän ortodoksikirkosta pienten oppiriitojen takia irtautuneesta vanhauskoisten joukosta. Mielenkiintoinen oppitunti!

Vieressä on kuva vanhauskoisten kirkosta Varnjassa

Jatkoimme Peipsijärven rantatietä Kolkjaan. Siellä on vanhauskoisten museo ja EU-tukea nauttiva Peipsimaan vierailukeskus. Museos-

sa kuulumme tulkatun esityksen monenlaisilla kädentaidoilla ja kalastuksella itsensä vuosisatojen ajan elättäneestä pienyhteisöstä. Vierailukeskusta johtaa Heikki Pöldma, jonka suomenkielentaito oli varsin riittävä heidän toimintansa esittelyyn. Vierailukeskuksen toimipaikka on hienosti kunnostettu vanha talo, tosin kaikki ei ollut ihan valmista. Mutta ravintolan tarjoama kahvi ja tee tuoreine leivonnaisineen maistuivat hyvin.

Sipulinkauppiaita riitti Peipsijärven rantatien kylissä.

Taas matkaan! Rantatien varren sipulinviljelijät olivat laittaneet tuotteensa hyvin esille. Monta nippua eri sipulilaatuja sieltä mukaamme lähtikin. Mielenkiintoinen asia ovat rantatien asukkaiden saunamökit. Jokaisella on oma kanavanpätkänsä Peipsijärveen, useimmiten mitaltaan vain kolmisenkymmentä metriä. Hauska on myös paikallinen perinne: tiettyyn aikaan kesästä kylän väki tarjoaa valmiiksi lämmitettyjä saunojaan kelle tahansa kylpijälle. Mahdollisuus kuuluu olevan ympäristön ja lähikaupunkien väen suuressa suosiossa, mitä ei ollenkaan ihmettele. Aikataulu edellytti matkan jatkamista. Vielä ennätimme käydä ihastelemassa Alatskiven linnaa, jonka eräs kartanonherra rakennutti 1800-luvun vuosina. Sitten taas Toilaan, jossa päivällispöytä jo odotti.

Komea nähtävyys tämäkin. Alatskiven linna on kunnostettu ja toimii nyt myös hotellina.

Keskiviikko 8.8. Sillamäe, Narva, Narva-Jõesuu ja Sinimäet

Keskiviikko, nyt oli jo perillä olomme toinen kokonainen päivä. Tunsimme yhä saavamme hotellilta VIP-kohtelua, sillä jokaisena aamuna aamiaiselle tullessamme ravintolan ensimmäisellä pöydällä odottivat jääpalakulhoissa olevat samppanjat. Tosin moni ei tainnut ottaa näin varhaista tarjousta vastaan. Eiliseen verraten siirtymät olivat tänään paljon lyhyempiä. Päivän pääkohteeseen Narvaan oli matkaa vain 45 kilometriä. Menomatalla pistäydyimme mielenkiintoisessa Sillamäen kaupungissa. Se oli neuvostoaikana suljettu, sillä siellä toimi uraanin rikastamo, joka haluttiin pitää ulkopuolisilta salassa. Ihan Suomenlahden rannalla sijaitsevana Sillamäessä, neuvostoaikoina kaupunginjohtajansa haaveena "Suomenlahden Odessassa", on upeita maisemanäkymiä ja onhan kaupunki virolaisten käsissä muutenkin siistiytynyt.

Matkamme tärkeimpiin muistoihin kuuluu tämä Sillamäen "Odessan portailla" otettu kuva. Komealla porukalla olimme matkassa – ja sääkin suosi – mikäs oli reissatessa!

Narvassa meillä oli aikaa tutustua Narvajoen rannassa sijaitsevaan vanhaan linnaan, entiseen taisteluväestötyösuojeluksen joen toisella puolella sijaitsevaa Ivangorodin linnaa vastaan. Nyt se on nähtävyys ja mielenkiintoinen museo. Narvassa meillä oli lounas hienossa Muna Kohvik-ravintolassa. Meille oli varattu useassa kerroksessa toimivan ravintolan kellarikerroksesta keskiaikaisen linnansalin oloinen kabinetti. Valinta ravintolan taholta oli huomaavainen, siellä oli miellyttävän viileää, vaikka ulkona aurinko porottikin kuumana.

Narvan hienoin ravintola on Tarton yliopiston Narvan sivuosaston ravintola Kohvik Muna. Tämä oli juhlaaamme Havukaisten sukuseuran 35-vuotistapahtumana. Upea oli ympäristö, joka toi mieliimme keskiaikaisen linnan ja sen juhlasalin. Vanha tämä rakennuksen pohjakerros onkin.

Vielä ennätimme pistäytyä Narvan suurimmassa ostoskeskuksessa ja ottaa kuvia kaupungin näköalapaikoilta, kuten Narvajoen rannoilta kaupungista länsisuuntaan. Päivää oli jäljellä, joten

jatkoimme seuraaviin kohteisiin. Moni suomalainen ei edes tiedä Itä-Viron hienoista pikkukaupungeista. Yksi sellainen on Narva-Jõesuu, uskomattoman komeat hiekkarannat ovat kuin jostakin etelän lomakohteesta. Isoja kylpylähotelejakin siellä on, kuten vaikkapa Meresuu, jonne nykyään useat suomalaisetkin matkatoimistot suuntaavat.

"Syvästi meri huokaa", lauletaan komeassa solistikappaleessa. Nyt on aurinkoista, mutta ehkä meri silti huokailee? Havukaisia Narva-Jõesuun leikkelijoiden omalla hiekkarannalla.

Paluumatkan varrelta löytyi paljon katsottavaa, joista päivän oppaamme Ivika Maidre hyvillä tiedoillaan meitä valisti. Hyvin kiinnostava oli hänen itsensä omistama ja ylläpitämä Sinimäkien Taistelujen museo Vaivarassa. Esineistöä on paljon ja sitä täydennetään edelleen. Sinimäet on tunnettu neuvostosotilaiden ja Saksan Wehrmactin välisestä noin puoli vuotta kestäneestä asemasodasta, jota materiaali- ja soturimenetyksinä on verrattu Raatteentien taisteluun. Osaksi suoalueella käytyjen kamppailujen jäljiltä raskastakin sotakalustoa löydetään yhä.

Paluumatkan kahveilla Amblassa. Ravintola Kirsimari palveli meitä kohteliaasti.

Jälleen oli koettu antoisa retkipäivä. Ennätimme huokaista hetkisen huoneissamme, jonka jälkeen söimme hyvällä ruokahalulla matkamme viimeisen päivällisen kylpylähotelli Toila Spa:ssa. Ajatukset alkoivat suuntautua kohti kotimaata, jonne suunnattaisiin huomenna.

Tänne ja muistoihimme jäi kolmen yön majoituksen ja meille paljon muutakin huolenpitoa tarjonnut hotelli. Kokemukset olivat hyviä. Saattaa olla että suuntaamme tänne uudestaan.

Paluumatka torstaina 9.8. Viehättävä Ambla ja monelle jo kotoinen Tallinna

Aamiaisen, matkatavaroitten pakkaaminen bussiin - ja matkaan! Sen verran suuntasimme uudelle reitille, että lähdimme kohti Tallinnaa päätiestä muutamia kymmeniä kilometrejä eteläisempänä kulkevaa väylää. Kahden tunnin ajon jälkeen saavuimme viehättävään Amblan pikkukylään. Kylän kirkon vieressä on kahvila Kirsimari, joka varmaan palvelee tienoon väkeä niin ilossa kuin surussakin. Tauko oli mieleen ja sukuseuran "ekstrana" tarjoamat kahvit maukkaine kroissantteineen maistuivat hyvin. Sitten enää loppuhurautus Tallinnaan.

Tallinnassa meille jäi ostosaikaa vielä parisen tuntia. Laivamatka Helsinkiin sujui jo rutiinilla. Osa porukasta hyvästeltiin satamassa, kymmenkunta muuta seuralaista matkan varrella. Pikkutunnit olivat käsillä, kun kuljettajamme "Metsäkosken Pekka" viimein kaartoi bussin Kiteen ABC:n pihalle.

Kulunut sanonta - väsyneinä mutta onnellisina - saattoi monen kotiin palanneen osalta pitää paikkansa. Jos ei, niin ainakin kotiuduimme paljon uutta nähneinä! *Pekka Havukainen.*

*Lisää kuvia ja tarinaa matkasta googlaten: **Pajapellon nurkasta** Havukaiset Itä-Virossa - matka tehty*

Matkamuistoja Itä-Virosta

Nykyarkkitehtuuri ja insinööritaito lyövät kättä Tartossa. Kuvassa on Emajoen ylittävä uusi Vapaudensilta. Vinosti joen ylittävä terässanka kannattelee vetoköysien kanssa ajokantta. Silta otettiin käyttöön heinäkuussa 2009. Rakenteena ratkaisu on tarkoituksenmukainen ja kaunis.

Tarkkaavaista kuulijakuntaa Kolkjan vanhauskoisten museossa.

Lämmintä vettä Suomenlahden aalloilla.

Narva-Jõesuu on monelle tuntematon kylpyläkaupunki. Siellä on hyviä kylpylöitä, kuten tämä Meresuu. Nykyään matkoja tänne myydään Suomestakin.

Tiedottamisen sijasta pohdintaa:

Sukuseuran hallitus ei ole viimeiseen kymmeneen vuoteen teettänyt uusia sukutuotteita myyntiin. Kesän sukokokouksessa olisi hyvä käydä keskustelua asian jatkosta.

Muutaman idean voisi heittää:

Laadukkaasta kankaasta ommeltu kesäpaita saattaisi olla arvokkaantuntuinen asuste pukeutumisessa. Silloin taskun päälle olisi ommeltu sukuvaakunamme. Puuvillaista T-paitaakin voisi ajatella. Tuollainen paita tai pusero voisi olla porukan yhteinen nimittäjä vaikka suvun matkoilla. Naisille/miehille tarkoitettu T-paita tai pikeepaita koristettuna Havukais-vaakunaompelella tai -painatuksella, maksaisi laadusta riippuen 10-30 euroa. Olisiko valmiutta ennakkotilauksiin?

Liisa Pirhoselta voi kysellä jäljellä olevista sukukirjoista. Kirjeensulkijatarrojakin lienee vielä myytäväksi. Kartongille A4-kokoon painettuja sukuvaakunoita on myös. Pöytästandaarit ovat vähissä.

Jäsenmaksujen suorittamista varten alla oleva lomake on vain muistilappu siihen, mikä on kunkin jäsenen henkilökohtainen viitenumero. Kun suoritat maksun valitsemallasi tavalla, muista laittaa tuo lomakkeeseen kirjoitettu numerosarja viitteen paikalle. Maksa jäsenmaksusi viimeistään 30.4. 2019.

Muista myös ilmoittautua sukokokoukseen heinäkuun 15. päivään mennessä. Tämän vuoden oheisohjelmassa oleva Puumala-kierros on itsessään kokemuksen arvoinen. Nyt se tulee kokousmatkan kylkiäisenä.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI12 5153 0420 0924 33	BIC OKOYFIHH
Saaja Mottagare	Havukaisten sukuseura ry	Jäsenmaksu 2019 10€/jäsen
TILISIIRTO, GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		
Allekirjoitus Underskrift	Viitenumero Ref. nr	
Tilistä nro Från konto nr	Eräpäivä Förfallodag	30.4.2019 Euro €

Maksu välitetään saajalle maksuvälityksen ehdojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalsaren angivit.

Havukaisten tiedote 2019, sisällysluettelo

Sivu 2.	Havukaiset koolle	Martti Havukainen
Sivut 3-4.	Kun minusta tuli Havukainen	Sonja Havukainen
Sivut 5-7.	Erilainen Eestin matka	Leena Väistö
Sivut 8-9.	Halusivat Havukaiset	Aimo Turunen
Sivut 10-11.	Rantasalmen Havukaisia	Pertti Havukainen
Sivut 12-13.	Kokouskutsu	
Sivut 14-19.	Itä-Viro tuli tutummaksi	Pekka Havukainen
Sivut 20-21.	Matkamuistoja kuvina	Pekka Havukainen
Sivu 22.	Jäsenmaksuohjeet ym.	
Sivu 23.	Sisällysluettelo	

Tämä oli laiva jolla seilasimme Tallinnaan ja takaisin kesällä 2018.

Sukuseuran toimihenkilöt 2018-2019

Martti Havukainen, puheenjohtaja
Jokikatu 16 A 38 80220 JOENSUU 050-5914459
martti@havukainen.com

Leena Väistö, varapuheenjohtaja
Timolantie 73 82600 Tohmajärvi 040-5145926
lessunoma@gmail.com

Liisa Pirhonen, tuotemyynti, sihteeri
Pilkipolku 7 82500 KITEE 050-5359743
liisa.pirhonen@gmail.com

Heini Ketolainen, rahastonhoitaja, jäsenrekisteri
Mikkolantie 13 59800 KESÄLAHTI 040-5472142
hketolainen@gmail.com

Jaana Hukka
Heinsyrjäntie 14B 82510 KITEENLAHTI 040-5585211
hukka.jaana@gmail.com

Pekka Havukainen
Kiteenlahdentie 34 82510 KITEENLAHTI 0500-428211
kankaalanpekka39@gmail.com
blogi: kankaalanpekalta.blogspot.com

Kari Havukainen
Rantakyläntie 19 82500 KITEE 050-4126704
havukainen.kari@gmail.com

Jouko Peri
Sarapolku 2 45120 KOUVOLA 040-7167659
jouko.peri@pp.inet.fi

Arvo Havukainen
Olkontie 7 A1 82500 KITEE 0500-804050
aira.havukainen@gmail.com

Ahti Kopperi, sukututkija
Ruoritie 11 82500 KITEE 0500-229119, 013-229119
ahti.kopperi@telemail.fi

E-mail: havukaisten.sukuseura@gmail.com

Sukuseuran kotisivut: www.havukaistensukuseura.fi (*webbinen.net*)

Jäsenmaksu vuodelta 2019 10,00€ (eräpäivä 30.4.2019)

Pankkiyhteys OP Kitee tili FI12 5153 0420 0924 33, OKOYFIHH

Taitto: Pekka Havukainen, painopaikka: Joensuu